

APSILBAN

Apgok egyes számú körzetében van egy Apsil nevű hely, amit sosem fogok elfelejteni. Bár csak rövid időn keresztül tartózkodtam ott, Isten sok dologra megtanított az alatt. Míg az egyes körzetben éltem, mélyen bele tudtam merülni az Igébe, és amikor tanúbizonyságot tettem, életükben először hallották az emberek az Evangéliumot abban a faluban. Nagy erőt adott számomra, hogy láttam őket, amint üdvösséget kaptak. Apsil egy olyan hely volt, ahol bármikor imádkoztam a bambuszkertben, úgy éreztem, mintha Isten közeledne a szívemhez, és erőteljesen vezetne engem.

Apgok egyes körzetében telepedtek le a Changnyungból származó Chok, és együtt, egymás mellett éltek napjaikat. Az 1960-as évek elejét írtuk, és egész Koreában, mindegy melyik régióról volt szó, mindannyian szegények voltak az emberek. Apsilban pedig, amely hegyek közt feküdt, és ahol nem volt elég föld, amit meg lehetett volna művelni, az emberek még szegényebbek voltak, mint máshol. Nehéz volt az éves termésből megélni. Mégis amilyük volt, mind abból származott, amit betakarítottak. Semmi mást nem hoztak be a faluba, így még inkább sújtotta a szegénység az életvitelüket. A másik oldalról viszont volt bennük szeretet. Jó módúak voltak, és igyekeztek fenntartani a Cho család jó hírnevét. Az egész család együtt élt azon a helyen úgy, hogy törődtek egymással és tekintettel voltak egymásra.

Prédikáltam az Evangéliumot a faluban, amely negyven vagy ötven házból állt. Élt ott egy nagyon idős nagymama, három fia és több unokája volt. A fiúk megházasodtak, és ott éltek a településen, a nagymama a legidősebb fiával lakott. De sajnós a legidősebb fia szellemileg sérült volt, ezért nem volt beszámítható. Időnként szétszedte a nagyszerűen megépített házukat, és valamilyen furcsa módon újraépítette. Mikor meglátogattam őket, mindig egyedül ülve és gondolkozva találtam, zilált hajjal. A nagymama, aki ezzel a fiával élt, fogadta el elsőként az Evangéliumot, és döntötte el, hogy hisz Jézusban.

Természetesen mindent, ami csak módjában állt megpróbált, hogy meggyógyítsa beteg fiát. Megpróbált buzgón könyörögni a bálványokhoz, de ez nem vált be. Ezért azután úgy gondolta, hinnie kell Jézusban, elfogadta a prédikációnkat, és elkezdett járni a bibliaórákra. Gyakran meghívtak az otthonukba ebédre. Hálás voltam, hogy mikor személyesen hirdettem az Evangéliumot a beteg embernek, a feleségének és a gyermekeinek, elfogadtak engem.

Abban az időben a nagymama második fia a földszinten lakott. Eljöttem a házuk melletti szobába lakni. Nem fogadtak el bérleti díjat, és melegen, szeretettel bántak velem. Nem tudom egykönnyen elfelejteni a szeretetet, amit mutattak irántam. Azonban nem tudom, hogy azért-

e, mert rosszul prédikáltam, de nem nyitották meg könnyen a szívüket, és jutottak hithez. Csalódottá tett, hogy nem fogadták el Jézust.

Azonban, miközben náluk laktam, az Úr lehetővé tette számomra, hogy szabad legyek a szívemben. Közelebb tudtam kerülni Istenhez abban az időszakban, mikor ott éltem. Nagyon örömteliek voltak az órák, amelyeket délelőttönként bibliaolvasással töltöttem. Korán reggel felkeltem és imádkoztam, ezt követően pedig, miután megettem a reggelit, egész délelőtt a Bibliát olvastam. Délután kimentem, és tanúságot tettem a faluban meg a piacokon, esténként pedig egy bibliakört alakítva, bibliaórákat tartottunk.

SOHN TESTVÉRNŐ

Egy nap éppen reggeliztem, és a Bibliát olvastam, mikor valamit hallottam odakintről. A szállásadónőmmel beszélgetett valaki.

– Jössz?

– Igen, hogy voltál a napokban?

Úgy tűnt, mintha a másik hölgy jól ismerné a szállásadónőmet. Miután üdvözölték egymást, és egy kicsit beszélgettek, a hölgy azt kérdezte:

– Bérli valaki az alsó szobát?

– Igen, az illető egy lelkész.

– Lelkész?!?

A hölgy sok kérdést tett fel a háziasszonyomnak velem kapcsolatban. „Hová valósi? Mit csinál itt? Van itt gyülekezet? Hány ember jár a gyülekezetbe?” - ilyen részletekbe menő kérdéseket tett fel. Amint a Bibliát olvastam, és áthallottam az ajtón a beszélgetésüket, azt gondoltam, ez a hölgy biztos egy olyan ember, aki hisz Jézusban. Így abbahagytam a Biblia olvasását, és kimentem, hogy megismerkedjem vele.

– Asszonyom, hisz ön Jézusban?

– Ó nem, nem hiszek.

Bátran tagadta a Jézusban való hitét. Azonban láttam, hogy biztosan kell lennie valami érdeklődésnek benne, így kinyitottam a Bibliát, és hirdetni kezdtem neki az Evangéliumot. Részletesen elmondtam, hogyan halt meg Jézus a kereszten, és ontotta ki a véréit irántunk való szeretetéből; és hogyan tudjuk megoldani a szívünkben lévő bűn problémáját. A hölgy mozgóárus volt, és azért jött, hogy eladja a portékáját, de elfeledkezett erről, egész nap az Evangéliumot hallgatta, és üdvösséget kapott. Miután üdvösséget kapott, azt mondta: „Bocsánatot kérek, hogy hazudtam Önnek. Én egy hívő vagyok, de mivel annyira szegényes életet élek, úgy gondoltam, nem válna Isten dicsőségére, ha ezt mondanám, ezért hazudtam.”

Boldogan tért haza aznap. Sohn volt a keresztnéve, és a szemközti, Kwonbin nevű faluban lakott. Férje egy baleset következtében elvesztette a látását. Nehéz életet élt, Sohn testvérnő elment abba a faluba, ahol férjének rokonai éltek, tengeri moszatokat, szardellákat és más hasonló dolgokat árult, és ételt valamint árpát kapott értük fizetségként. Azon a napon azonban üdvösséget kapott, és értékes testvérnő lett belőle. Attól a naptól kezdve, ha nem ment dolgozni, eljött Apgokba, és késő éjszakáig ott maradt a bibliaórákon. Mikor elment dolgozni, kihagyott egy hét bibliaórát, utána visszajött, és felkeresett bennünket. Így Sohn testvérnő szabadon vett részt a bibliaóráinkon.

Ebben az időben egymás után sok gyermek és fiatal nő kezdett üdvösségre jutni. Fiatal hölgyek, mint Kyung-ja, Hang-yeh, Sun-rye, egymás után váltak a gyülekezet munkásaivá. Napközben a földeken dolgoztak, esténként pedig eljöttek, kitakarítottak, részt vettek a bibliaórán, és vezették a vasárnapi iskolát. Bár nem volt sok felnőtt, fiatalok és általános iskolai tanulók is részt vettek a bibliaórákon. Ezért ha csendben leültem bárhol a faluban, mindig hallhattam a falubeli gyerekeket olyan himnuszokat énekelni, amelyeket én tanítottam nekik, miközben fűvet szedtek és a teheneket etették. Nagyon boldog voltam ettől.

Végeredményben Isten kegyelméből Biblia tanulmányozás és vasárnapi Istentisztelet indult el Apgokban. Minden vasárnap és szerdán, illetve más estéken is összejöttünk, és közösen megbeszéltük, amit olvastunk. A tanulók és a vasárnapi iskolába járó gyerekek összegyűltek, bibliaversenyeket és énekbemutatókat tartottak. Nagyon kellemes volt a velük együtt töltött idő.

Ezenkívül Sohn testvérnő, miután üdvösséget kapott, gyakran hozott nekem rizst és más enivalót, annak ellenére, hogy ez nehéz volt neki. Hálás vagyok ezért, mert így képes voltam megélni Apgokban. Amint a körülöttünk lévő emberek egymás után kezdtek üdvösségre jutni és megváltozni, megerősödtem a tanúságtételben, és elmentem a környező falvakba is biznyságot tenni.

SOHN TESTVÉRNŐ FÉRJE

Gyakran meglátogattam Sohn testvérnő házáat, és ő is gyakran meglátogatta a miénket. Nehéz volt az élete a férje vaksága miatt. Bár sokszor átmentem hozzájuk, mikor bibliaórára vagy Istentiszteletre került sor náluk, nem volt könnyű, mert a férjének nem volt üdvössége. Ezért elhatároztam a szívemben, hogy beszélek vele néhányszor. Nemcsak vak de finom ember is volt, nem tudta könnyen befogadni az üdvösséget a szívébe. Szánalmat éreztem iránta, és buzgón imádkozva tértem vissza: „Istenem, Istenem! Kérlek, tedd lehetővé Sohn testvérnő férjének, Kim Úrnak, hogy üdvösséget kaphasson”.

Egy forró nyári nap volt. Elmentem hozzájuk, Kim pedig meglepő módon gyorsan kiszaladt, és azt kiáltotta: „Lelkész, te vagy az?” - ez megdöbbenített engem. Annyira úriember volt, hogy mikor átjöttek hozzájuk az emberek, egyetlen egyszer sem láthatták, hogy akárcsak a tartását is megváltoztatta volna ülés közben. Mindig csak ült, mosolyogva. De aznap olyan gyorsan kirohant a házból, hogy ez megijesztett. A következő történetet mesélte el:

Az esős évszak miatt előző éjszaka ömlött az eső, és a hegy egy része rádőlt a házra. Elkezdett beesni az eső a lakásba. Sohn testvérnő messze távol volt üzleti ügyeit intézve, és így a vak Kim ottmaradt a gyermekeivel a sötétben ülve, miközben ömlött az eső befelé. Képtelenül arra, hogy bármit is csináljon, Kim átment a szobából a másikba, és magával vitte a gyerekeket. Alig telt el idő, a víz már a bokájáig ért. Azt gondolta: „Ó ezek a gyerekek ma este meghalhatnak miattam” - közben pedig halálra volt rémülve. Így imádkozott: „Istenem, segíts nekem. Kérlek, óvd meg ezeket a gyerekeket”. De azután eszébe jutott, hogy én azt mondtam: „Isten nem hallgatja meg a bűnösök imáit” – és azt gondolta: „Ha nem kapok üdvösséget, meghalnak miattam ezek a gyerekek”.

Olyan házban laktak, amely külön állt a többiektől, így nem voltak emberek körülöttük. Nem számított mennyire kiabál, senki sem volt, aki segíthetett volna rajta. Haladt előre az éjszaka, és a víz emelkedett, ő pedig nem látott... ide-oda vitte a három gyermekét, végül a szoba egyik sarkában rátette néhány pokróc tetejére, amelyek egy ládán feküdtek. Nemsokára kivilágosodott, és elállt az eső. Hallotta, hogy jövök, és olyan boldog lett, hogy gyorsan odarohant, azt kiáltva: „Lelkész, te vagy az?”

Aznap este sokat beszéltem neki. Részletesen elbeszéltem neki Isten szeretetét, hogy hogyan lettek megbocsátva a bűneink Jézus Krisztus kereszthalála által, és miért nem maradnak meg többé a bűneink Isten szemében az Ő vére folytán. Kim Úr azonnal üdvösséget kapott azon a napon. Ez csupán néhány hónappal Sohn testvérnő üdvösségre jutását követően történt.

KIS MENNYORSZÁG A SZÍVBEN

Így az Evangélium fokozatosan hirdetésre került Kwonbinban. Kim Úr házában már nem úgy éreztem magam, mint egy idegennél, hanem olyan volt, mint a sajátom. Áldott napjaim lehettek ott, szabadon átmehettem és megtarthattam a szolgálatokat, himnuszokat énekeltünk, és együtt étkeztünk. Időnként Sohn testvérnő szaladt át hozzánk, babkrémes pörköltet hozott egy kis edényben, utána elkészítette a reggelit, és ha volt valamilyen friss zöldségféle kéznél, például saláta, azt is áthozta. Sohn testvérnő családjával megosztottuk Krisztus szívét, az Ő szeretetét, amely láthatatlan a világban. Képes voltam arra a szeretetre, hogy megoszthassam a szívemet az apgoki tanulókkal és fiatalokkal.

Jézus Krisztusban való hittel az a szív, amely nekem van, átváltozik Jézus szívévé. Ha minden hittel rendelkező ember megváltozik a Krisztusban való hiten keresztül, ugyanilyen szívük lesz. Ezért békével teli és felszabadító dolog egy olyan közegbe kerülni, ahol mindenkinek ugyanaz a hite van. Azonban mikor egy ilyen életszakaszt követően az ember olyan világba kerül, ahol másoknak más hite van, nem kétséges, hogy a dolgok nehéznek és terhesnek tűnnek.

Az igazat megvallva, semmim nem volt akkoriban. Nem volt mit enni, és az élet nehéz volt. Nemcsak nekem, hanem Sohn testvérnőnek is ilyen nehéz élete volt. És ez így volt mindenki mással a faluban. Azonban mivel mi Krisztusban egyek voltunk a szívünkben, miután megkaptuk az üdvösséget, olyan életet éltünk, hogy még mikor éhesek is voltunk, megosztottuk az ennivalót más testvérekkel és testvérnőkkel. Egy kis mennyország volt az apgoki Sohn testvérnő és családja, valamint más fiatalok szívében, akik befogadták az Igét. Amint mások is üdvösséget kaptak, ők is megnyerték ezt a kis mennyországot a szívükbe. Amikor erre gondolok Isten előtt, kimondhatatlan hálát érzek.